

komme fremad, og efterhaanden som Pantseret bliver stærkere, og Kanonerne blive grovere i deres Skud, bliver det Mtsammen dyrere. Vi ere komne ind paa at give en saadan 3aars Mundfuld, men for 3 Aar siden, da vi gavede 9^{es} Kanoner, kom vi kun til at give 4—500,000 Kr. ud om Aaret. Nu foreslaar Flertallet 800,000 Kr. om Aaret, og saaledes flige vore Udgifter, for at vi kunne være stærkt væbnede stadig! Vor Forsvarsevne bliver slet ikke større derved, fordi Artilleriopfindelserne altid ere forud for os, og det er dem, vi maa følge efter. Det har jeg læst mig til hos Artillerigeneralen i Landstthinget. I 1877 siger han: Naar vi faae de 9^{es} Kanoner, er det godt, saa kunne vi skyde med dem. Man har ogsaa 11^{es} Kanoner, men Søforterne egne sig ikke til at have dem, lad os derfor nu faae de 9^{es}. Næste Aar, 1878, kommer han — ligesom den daværende Krigsminister kom her med i Thinget — og siger: Nu have vi indrettet Søforterne, nu kunne de bære 11^{es}, lad os nu faae dem at skyde med, næste Aar ville de nok være saa gode i Krigsdagen at give os nogle 12 eller 14^{es}, og dem kunne vi ogsaa bruge; jo flere vi faae af dem, desto bedre, men vi kunne for det Første nøies med en 6—7 Stykker. Saaledes staar der i Artillerigeneralens Udtalelser i Landstthingstidenden, og saaledes staar der i Minister Dreyers Udtalelser i Folkethingstidenden. Efterhaanden som Artillerividenskaben rykker frem, skulle vi stadig forny vort Artilleri. Men blive vi stærkere herved? Det tror jeg virkelig ikke. Jeg tror, at man, som Souquieres siger i Landstthinget, godt kan forsvare Fortet med 9 og 11 Lommers Kanoner, og at det er unødvendigt ved Siden af dem at skaffe nogle af en større Kaliber og derfor dyrere. Artillerigeneralen siger, at det er nok at have to Rækker Forter. Ja, det have vi jo troet hidtil, men nu bliver der jo tre Rækker Forter. Flertallet, som gaar med til at foreslaa en Bevilling, vil med svære Kanoner bestyffe Landbatterierne; det er jo blevet Landbatterier ved Kalkbrænderierne og paa Strickers Batteri, og vi faae i Virkeligheden tre Rækker Forter, dersom vi faae de nye store Udenværksforter, og det er dem, som de fleste i Flertallet ville have, eller i alt Fald høre Side i Flertallet vil, der ligesom den ærede Minister vil have Forter længere ube, og paa den Maade ere vi nu paa Veien til at faae tre Rækker Forter og faae et tredobbelt Vælte omkring Sidsiden af Kjøbenhavn, medens vi aldeles forsumme at befæste de Dele af Landet, hvor vi kunne vente Fjenden. Mine Herrer! Alt, hvad der opdynges i Riels Haan af Materiel, Skibe og Vaadenforraad, kommer ikke her til Kjøbenhavn, men gaar i Land ved Korsør og Skjelsør, og der skulle vi gaa hen og befæste, hvis vi ere fæstningsgale. Det have vi villet være mange Gange. Vi holdes fast i Hovedstaden; medens vi staa

Goldene ned til den ene Side, befæste vi den til den anden Side, og hvor Kysten er, hvor Landgangen vil finde Sted, er der ikke Spor af Fort; thi man vil vel ikke længere regne Korsør Fæstning for Noget. Jeg har nævnt, at der er stor Bættelvorenhed i Anskaffelsen af vore Kanoner, men jeg indrømmer, at skulle vi montere de Fæstninger, vi have, paa samme Maade, som Artillerividenskaben udviller sig, saa skulle vi have Kanonerne, men det er det, jeg siger, ikke er nødvendigt for et Land som Danmark at følge med, hver Gang der i Greenwich eller Woolwich opfindes en ny Kanon. Det have vi ikke Raad til, og vor politiske Stilling kræver det ikke. Men vore Forsvarsplaner vise, at Alt er sværende, og jeg opfordrer de Herrer Officerer, der sidde her i Thinget, og den ærede Minister, og de Mænd, han har til sin Raadighed, til at komme med en Forsvarsplan igjen. Lad os se nu, hvorledes den skal være. Fra 1872 indtil nu have vi havt 5 forskellige Forsvarsplaner, og ikke en af dem er ført igjennem. Er det ikke usælt, naar vi skulle væbne os og stabe et Forsvar, at Ministeriet ikke er istand til at føre en Forsvarsplan igjennem? Det Ministerium, som opløste Folkethinget paa Forsvarsagen, og som sidder endnu, og som ikke har brudt sig om, hvad Folkethinget ellers har villet, det Ministerium har ikke været istand til at løse, selv i de svageste Netninger, den Opgave, som det sagde, var Fædrelandets Livssag. I 1872 kom Forsvarskommissionen med en stor og mægtig Plan til at befæste Kjøbenhavn baade tilføs og tillands. I 1872—73 havde vi jo her i Thinget fra et af vore nuværende Medlemmer ligesaadan en stor Forsvarsplan med Stubbefortet langt ube i Drefund og en stor Landbefæstning og Befæstninger ved Algersøfund og Store- og Lillebelt. Planen blev forkastet. I 1873—74 mærkede man ikke til nogen Forsvarsplan. I 1875 kom den daværende Minister Steinmann med en Plan, men det var ikke den samme, som Minister Thomsen havde. Den sidstnævnte Minister møbte med Stubbefortet; men hans Efterfølger opgav det og kom med et andet Forslag og mente, at Stubbefortet var lagt paa et aldeles forkert Sted. Saa skulde vi have det saakaldte Middelgrunds-Fort, og saa skulde vi igjen have Befæstningerne ved Algersøfund og Store- og Lillebelt; men denne Krigsminister brød sig ikke om at befæste Kjøbenhavn; men hans Forgænger her ligeovfor sagde: Vi kunne ikke forsvare Danmark uden at faae Kjøbenhavn befæstet. Saaledes kommer den ene Minister med et Forslag, og saa kommer hans Efterfølger med et andet. Er det en Maade at forberede Landets Forsvar paa, efter at det nu er 15 Aar siden, at Fjenden tog tre Hertugdømmer fra os? Jeg siger Nei, og jeg siger til mine ærede Venner i Udvalget: Følge I de Forslag, fremme I ikke